

Ulos elämään

Myös ulkona elämässä on luokkia aivan samoin kuin koulussakin. Niitä ei vain täällä kutsuta yläasteeksi ja tasokursseiksi, vaan yhteiskuntaluokiksi. Suomessa on kaksi luokkaa: työväenluokka ja keskiluokka. Ennen oli kolmaskin, mutta se lakkautettiin Jorisee Äänruutin mukana. Luokalle jääneitä sanotaan luokkakantaisiksi.

Elämän tärkein oppimateriaali on jäsenkirja. Se pitää muistaa ottaa mukaan joka aamu lähdettäessä työnvälitystoimistoon, aivan samoin kuin koulukirjat piti muistaa ottaa kouluun lähdettäessä. Jäsenkirja on ergonomisesti miellyttävämpi kuin iso läjä oppikirjoja, sillä sen kantamiseen ei tarvitse laukkua, joka voi aiheuttaa skolioosin. Jos haluaa varmistua siitä, ettei selkäranka väänny mihinkään suuntaan, voi pitää yhtä monta jäsenkirjaa kummassakin povitaskussa.

Kun on opiskellut jäsenkirjansa kunnolla, vaikeuksia ei ole. Ei tule ehtoja. Esimerkiksi useiden työpaikkojen pääsykokeissa jäsenkirjan hallitseminen korvaa monet muut arvosanat, joskus jopa koko koulutodistuksen. Suomen koululaitoksen jälkeenneisyyttä tässä mielessä kuvastaa se, että opintovaatimuksissa ei ole lainkaan jäsenkirjaoppia. Kaikkea muuta kyllä tuputetaan vuosikausia, vaikka tuo kaikki muu voi jäädä pelkäksi turhudeksi tosipaikan tullen.

Näitä neuvoja noudattamalla elämään astuva koululainen yleensä pääseekin jo alkuun. Ja kun alkuun on päässyt, jatkosta ei ole niin väliäkään. Alaiset yleensä ovat sen verran valistunutta väkeä, että ne hoitelevat käytännön hommat sutjakkaasti. Jos ne eivät ole jäsenkirjanoppineita, ne on yleensä kohtalaisen helppo pitää poissa silmille hypimästä.

Ne tuhannet ja taas tuhannet koululaiset, jotka näinä päivinä lopettavat koulunkäyntinsä ja astuvat ulos elämään, ovat luonnollisesti ymmällä. Ulkona elämässä tuntuu erilaiselta kuin sisällä koulussa. Ulkona elämässä on halla ja yö, ruoste ja koi, ruoskat ja riistäjät. Siellä potkitaan päähän ja valehdellaan, ei anneta työtä, ei leipää eikä sirkushuveja, harvemmin edes sarjakuva-lehtiä.

Jotta lapsoset ketterät eivät

liikaa säikkyisi elämäänmeno, muutama käytännön neuvo on paikallaan. Ei pidä pelätä, sillä ulkoelämä ei loppujen lopuksi paljon poikkea koulusta.

Ensinnäkin on syytä muistaa, että elämässäkin on opettajia. Täällä niitä vain sanotaan poliitikoiksi. Niitä saa haukkua mielin määrin ja niille saa nauraa. Ne ovat tottuneet semmoiseen eivätkä rupea edes niuhottamaan eivätkä saa raivareita yhtä helposti kuin koulun opettajat.